

ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΠΟΥ ΤΗΝ ΓΡΑΦΕΙ Ο ΣΟΥΡΗΣ

Τῶν ὁρῶν μας μεταβολή, ἐνδιαφέρουσα πολύ.
Γράμματα καὶ συνδρομαὶ—ἀπ'εὐθείας πρὸς ἐμέ,
Συνδρομὴ γιὰ κάθε χρόνο—ὁ κ τ ῶ φ ρ ᾶ γ κ α εἶ ν α ι μ ὀ ν ο.
Γιὰ τὰ ξένα ὅμως μέρε—δ ἑ κ α φ ρ ᾶ γ κ α κ αὶ σ τ ὸ χ ἑ ρ ι.

Εἰκοστὸν καὶ τέταρτον ἀριθμοῦντες χρόνον
στὴν κλεινὴν ἐδρεύομεν γῆν τῶν Παρθενῶνων.

Εἴκοσι Δεκεμβρίου
καὶ χαλασμός Κυρίου.

Ἔτος χίλια κ' ὀκτῶ κ' ἐνικλίσια,
νεα δρᾶτις Ρωμῶν μὲ τὴν γλῶσσα.

Ἐξήντα τέσσερα μετρῶ καὶ χίλια,
σὲ χαρτοπαίγνια παίζου σκαμπίλια.

Τῆς Ἰταλίας οἱ σεισμοὶ κ' οἱ τόσοι καταποντισμοί.

Ὁ τρομερὸς Ἐγκέλαδος θαρεῖα ξαναμουγγρίζει
καὶ τρέμ' ἡ γῆ στὸ μούγγρισμα κ' ὁ τρόμος πλημμυρίζει.
Ὀλέθρου δαίμονες πηδοῦν ἀπὸ τῆς γῆς τὰ δάθη,
καὶ γίνετ' ἄσχαλασμός, ποῦ δὲν τὸν φθάνει θρήνος,
κόσμος παλῆς ἐχάλασε, κόσμος παλῆς ἐχάθη,
καὶ νέος ἄλλος ἐρχεται, γιὰ νὰ χαθῇ κ' ἐκεῖνος.

Κλαῖνε παντοῦ τὴν ἄχαρη τῆς Ἰταλίας μοῖρα,
τὰ Τάρταρα χορεύουν,
κ' ἐνθ' σάρωνει λείψανα νεροποντῆς πλημμύρα
πηγαῖς ματιῶν στειρεύουν.

Χάρος δὲν λογαριάζεται, μπροστὰ σ' αὐτὸν τὸν Ἄδη
καὶ κάθε κλάμμα χάνεται σὲ τοῦτον τὸν κλαυθμόν,
μὰ μὲς στοῦ μαύρου χαλασμοῦ τὸ παγερὸ σκοτάδι
λαμποκοπᾷ παρήγορη παρηγοριᾶς Κορῶνα.

Ἐπιτροπὴ μοναδική κ' ὡς εἶδος Οἰκουμενική.

Ἄδελφέ μου μασκαρά,
κ' ἀνυπόφορε μουρμούρη,
πῶς σ' τὴν ξύλινῃ σου μούρῃ
ζωγραφίζεται χαρά;

Δὲν μοῦ λές, παρακαλῶ,
μὴν τὸν ἔχης τὸν ἀργύρη;
Κι' ἂν μὲ θλέπῃς νὰ γελῶ
δὲν τὸν ἔχω, κακομοίρη.

Μὰ γιατί, λοιπὸν γελάς
δίχως λόγο, χασμέρη;
Ἐπειδὴ μαζί μου χαίρει
κ' ὅλ' ἡ προσφιλὴς Ἑλλάς.

Δὲν σὲ νοιώθω...
Θά μὲ νοιώσης καὶ μαζί μου θά χαρῇς,
καὶ θά πάψης πιά νὰ χάσῃς καὶ τῆς μυῖταις νὰ θαρῇς.

Ἄδελφέ μου παπαγάλο,
ποῦ γιὰ Στόλους τὸ μεγάλο
κεφαλάκι σου χαλᾷς.

Μάθε, γρήγορα κ' εὐκόλως
πῶς τρανὸς θά γίνῃ Στόλος,
καὶ μαζί μου θά γελάς.

Ἄδελφέ μου Περικλέτο,
τὰ τοῦ Στόλου μας ἐφέτο
θὰ τελειώσουνε σ' ἀλήθεια.

Θά πιστεύσῃ δὲ μ' ἐμᾶς
κάθε δύσπιστος Θωμᾶς
πῶς δὲν εἶναι κολοκύθια.

Περικλέτο μὴ λυποῦ,
καὶ καράβια τοῦ λοιποῦ
θὰ γενοῦν σὰν τῆς Ἀγγλίας.

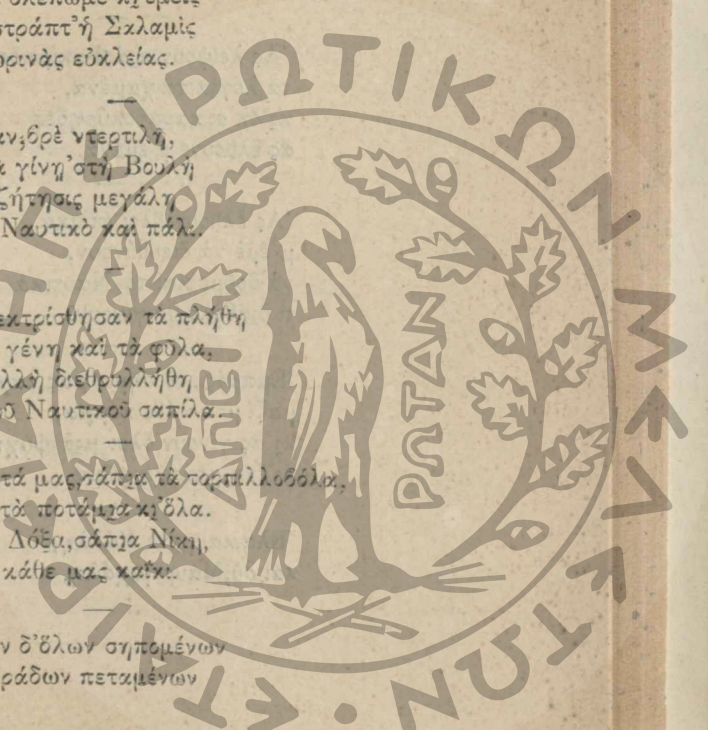
Καὶ θά βλέπωμε κ' ἐμεῖς
ν' ἀπαστράπτῃ Σχλαμῆς
ἀπὸ τωρινᾶς εὐκλείας.

Ἐλεγαν, ὁρὲ ντεριλῆ,
πῶς θά γίνῃ σ' τὴ Βουλῇ
μὴ σ' ἐξήγησις μεγάλη
γιὰ τὸ Ναυτικὸ καὶ πάλι.

Κι' ἡλεκτρίστησαν τὰ πλῆθη,
καὶ τὰ γένη καὶ τὰ φύλα,
καὶ πολλὰ διεθρολήθη
κ' ἡ τοῦ Ναυτικοῦ σάπια.

Σάπια καὶ τὰ θεωρητὰ μας, σάπια τὰ ταπεινὰ καὶ ὀρθὰ,
σάπια τὰ ποτάμια κ' ὅλα.
Σάπια Λόξα, σάπια Νίκη,
σάπιο κάθε μας καὶ.

Τούτων δ' ὅλων σηπομένων
καὶ παράδων πεταμένων

μέ, μιὰ τρύπα στὸ νερό,
πὺν κακὸ σου τὸν καιρό.

Π. — Πάψε, δὲρὲ, καὶ μὴ μὲ θρῖζης.
Φ. — Ἄς γενῇ καθὼς θρῖζεις.
Π. — Ἐλα τώρα νὰ μοῦ πῆς
ἂν ἐλπίδα ἐλέτης κάποια
πῶς ἡ πρώτη μας κρητὶς
θὲν θὰ μείνῃ τόσο σάπια.

Φ. — Τούτων ὄλων σήπομένων,
καθὼς σοῦπα καθαρά,
κὶ ἀστακῶν ψαρευομένων
σὲ τρισένδοξα νερά,
καὶ τὸ σκάφος τῆς πατρίδος, ὅπως λένε, κουτουροῦ
καὶ τυχαίως καὶ μαιραίνως ἀρμενίζει πρὸ καιροῦ.

Τούτο δὲ καὶ σὺ τὸ βλέπεις μ' ὄλῃ σου τὴν στραβομάρα...
τοιγαροῦν, δὲρὲ Περικλέτο, μὲς' στὴν τόση σαχλαμάρα
ἴπῃ γὰ μόνος μοῦ ν' ἀκούσω
τὴν εὐφράδειαν ἐκείνου,
τὴν εὐφράδειαν αὐτοῦ.

Καὶ τὸν κώδωνα νὰ κρούσω
νέου μέλλοντος κινδύνου
στὴν φυλὴν τῶν φιπτουτοῦ.

Ἀπαρτία κατὰ πάντα καὶ τὰ θεωρεῖα πλήρη
μὲ κυρίαρχον φρενήρη,
ποῦ τρεῖς νὰ κἀνὴ χάρι, καὶ μ' ἀκράτητον παλμὸν
ἐπερίμενε ν' ἀκούσῃ τὸν μεγάλον τὸν φάλμῶν.

Νάσου καὶ τώραίτο φύλο...
μὲ κυττὰ καὶ τὸ κυττῶ...
πλὴν ἀντὶ νὰ πέσῃ ξύλο
καὶ θρισιδὶ δυνατό,
ἄκουσα τὸν Κερκυραῖο, Περικλέτο μοῦ σκαρτάδε,
στὴν Βουλὴν νὰ λέγῃ τάδε.

Πρὸς πιλότους ὁ πρῶτος τοῦ Κουδέρνου πιλότος.

Ἄς λείψουν πιά, Φακίρηδες,
τὰ λόγια τὰ χαμένα,
κὶ ὅλ' οἱ παραδοκῆδες
ἄς ἔλθουνε μ' ἐμένα.

Ἄς ἔλθουν ὅλοι φιλικὰ,
μ' ἐμὲ νὰ διευθύνουν,
νὰ δοῦμε καὶ τὰ Ναυτικά
τὴ διαβολὴ θὰ γίνουν.

Ἐμπρός... τὸ δῆμα μας ταχύ...
μαζί μου κάθε κόμμα,
κὶ ἄς γίνουν ὅλοι μιὰ ψυχὴ
κὶ ἓνα μονάχα σῶμα.

Ἐλα, καὶ μένε Ράλλη,
καὶ σὺ, Μαυρομιχάλη,

καὶ σὺ, Δραγούμη Στέφανε, τῶν Ἰαπώνων στυλὲ,
κατέδ' ἀπὸ τὸ δῆμα,
κὶ ἔλα νὰ γίνῃς, φίλε,
Ναύαρχος τῆς Τσουσίμα.

Μὰς καρτεροῦν ἀνήμερα
θηρία λιμασμένα,
σὰς διορίζω σήμερα
Ναύαρχους σὰν κὶ ἐμένα.

Ἀντάμ' ἄς' δοῦμε τώρα
τοῦ Ναυτικοῦ σωτήρες...
πάρτε θωρακοφόρα
κὶ ἄσπραι καὶ μαύραις μοίραις.

Πάρτε τὴν Ὑδρα, τζόγιας, τῆς Σπέτσαις, τὰ Ψαρά,
τοῦ Στόλου τῆς ἀντίκας,
σὰς δίνω Ναυκρατούσαις καὶ Βέλη τρομερά,
Σφενδοναῖς, Δόξαις, Νίκαις.

Σὰς δίνω τὰ ποτάμια,
τῆς τρόμπαις, τὰ χωνιά,
σὰς δίνω τὰ κατράμια,
σὰς δίνω τὰ σχοινιά.

Σὰς δίνω γεωσκόπους
μεγάλους καὶ τρανοὺς,
σὰς δίνω γέρο λύκους,
Σαδάχ θαλασσινοὺς.

Σιμώσατέ με, τζόγιας μοῦ, κὶ ἐγὼ πηδῶ σιμά σας...
ἢ Κίχλαις σὰς προσμένουνε, κὶ ἡ Κίσις χαρισμά σας...
Ἐμπρός, καραδοκῆδες, χορέψετε πυρρίχιο...
σὰς δίνω καὶ τὴν Ἀμυνα γαμὰ τὴν ὑποδύχιο.

Θέλουν πολλοὺς τὰ Ναυτικά...
καὶ σκάφη μικροσκοπικά
σὰς δίνω καὶ πελώρια.

Ὅσα γιὰ τρόπαια σφριγοῦν
καὶ μέρα νύκτα κυνηγοῦν
τὰ τόσα λαθρεμπόρια.

Καὶ πρὸς τοὺς μειζονας ὀργῶ,
μὰ καὶ πρὸς τοὺς ἐλάσσονας
εἰς ἐποχὴν ἀνῶμαλον.

Σύρτε, παιδιὰ, μὲ τὴν Ἀργῶ,
σύρτε μὲ τοὺς Ἰάσωνας
ὅτ' ὀδὸς τὸ χρυσόμαλλον.

Ἐμπρός... ἀγκύρας ἄρετε
καὶ συντροφιά σας πάρτε
κὶ ἐκείνον τὸν Ὀρφέα,
νὰ φάλλῃ κατορθώματα,
ποῦ Παραλαμέντων κόμματα
σκαρόνουν κορυφαῖα.

Θάλασσα, πικροθάλασσα, τὸν ἄργυρόν σου κύλα...
περάσετε τὴν Χάρυβδι, περάσετε τὴν Σκύλλα.

Ὅρα καλὴ... περάσετε γιὰ τοὺς μὲ πρασινάδες,
περάσετε καὶ πέλαγος σκοπέλων καὶ κινδύνων,
καὶ τὸν Ὀρφέα δάξτε νὰ κἀνὴ πατινάδες
καὶ νὰ βουβαῖνι στόματα περιπαθῶν Σειρήνων.

Ἐγὼ μόλις κὶ ἐγὼ λέσσα,
ὅλοι στὸ καράβι μέσα,
σφίξετε θερμὰ τὸ χέρι
τοῦ μεγάλου τιμονιέρη.

Πάρτε Ναύαρχο κιάλι,
Στέφανε, Μαυρομιχάλη,
κὶ ἄς σταθῇ καὶ τὸ Κορδόνι
στὴν πυξίδα, ὅτ' ὀδὸς τιμόνι.

Θέλω γιὰ Ναύαρχους ὅλους...
θάναι γκραντιζὸς πράμμα
μὲ τοὺς ἄλλους τρεῖς ἀντάμα
νὰ συγκυβερνώ τοὺς Στόλους.

Ἡ πατρίς τὸ θέλει τώρα
μὲ τοὺς τρεῖς νὰ πάρω φόρα.
Ἡ πατρίς, ἐκείνη μόνη,
ἔρχεται καὶ μὲ σηκόνει
ἐκ τῆς ἑδρας ἄρον ἄρον.

Καὶ μοῦ λείπει μὲς' σ' αὐτὴ
πῶς δαθήθειαν ζητεῖ
τιμονιέρηδων τεσσάρων.

Ἡ πατρίς μας παρασφίγγει...
μάϊνα κὶ οἱ παπαφίγκοι,
μάϊνα γαμὰ κὶ οἱ φλόκοι,
Ναύαρχοι τοῦ Θεοτόκη.

Καὶ στὸ θαπὸρι μέσα μὰς θαρκάρουνε
κὶ ἄμέσως' στοὺς Κορφοὺς μὰς πᾶνε πρίμα...
γαλέταις, παξιμάδια μὰς τρατάρουνε,
κὶ ἔμπρός εἰς τοὺς Ναύαρχους κἀνουν σχῆμα.

Καὶ κυττάζω τὸ Γαστούρι,
καὶ κυττάζω τῆς Δουκάταις,
καὶ φωνάζω νὰ χουζοῦρι,
ἔσπλωμα καὶ σερενάταις.

Κέρκυρά μου, Κέρκυρά μου,
πότε θὰ σε ξαναῖδῶ;
πότε' στοὺς Κορφοὺς ἐδῶ
θὰ ξαναδῶ τὰ νερά μου;

Τέσσερες εἶμαστε, παιδιὰ, κὶ οἱ τέσσερες θαρκάρουνε,
ὅπου θὰ διορθώσωμε τὸν Στόλο τὸν σακάτη.
Τέσσερες εἶμαστε, παιδιὰ, καὶ πᾶμε χέρι χέρι,
κὶ οἱ τέσσερες θὰ κόψωμε μὲ δίκοπο μαχαίρι
ὅλα τοῦ Στόλου τὰ σαπρά
καὶ τὰ ρρωστα καὶ τὰ λεπρά.

Τέσσερες εἶμαστε μὲ νοῦ καὶ μὲ δουλειὰς λαχτάρα,
κὶ ὁ Κόντες ὁ καλλίτερος
κὶ ὁ ἄλλος μεγαλήτερος
ἐκείνος ἔχει τὴν Ἀρχὴν, τὴν πρώτην δερεμιάρα.

Τέσσερες εἶμαστε, παιδιὰ, κὶ ὁ Κόντες ὁ καὶ μένος
μὲ τὴν Ἀρχὴν μαράτζωσε κὶ εἶναι μαράτζωμένος.
Τῆς λέω τόσα, δὲν ξυπνᾷ,
μὲ δεινὰ πλαναταί,
τῆς μαγειρεύω δὲν δειπνᾷ,
τῆς στρώνω δὲν κοιμᾷται.

Κανείς σ'αυτήν δὲν πειθαρχεῖ,
κουκουτῶν δὲν τὸν μέλει...
ἀνάθεμά την τὴν Ἀρχή
κι' ἐκεῖνον ποῦ τὴν θέλει.

Σήκω, κυρά μου, πλάγιασε, σήκω, κυρά μου, πέσε,
καὶ κάθε σαπιοκάραβο σὸν Ναύσταθμό σου δέσε.

Σήκω, κοκκίωνα μου τρελλή,
καὶ βάλε τὸ φακιδόλι,
νὰ δῇς κι' ἐκείνη τὴν Βουλή,
ποῦ γ' ἵνηκε σὴν Πόλι.

Κι' ἐκείνη σχέδια πολλὰ
σὰν τὴν δική μας κάνει,
κι' ἔχει σκοτοῦρα καὶ μπελᾶ
τῆς Πύλης τὸ Ντιθάνι.

Καὶ τούτη γιὰ ταῦ-κιοξοῦ τὰ δάκτυλά της γλείφει
καὶ μὲ τὸ Σύνταγμα ἅπαντ' σὸν λόγο τοῦ Καλίφη.
ἔχει κι' ἐκείνη σὰν κι' ἡμᾶς τὴν θέλησι τὴν ἴδια,
καὶ θέλει τούτη τὴ φορά
καράβια νέα καὶ γερά,
ποῦ στὰ σαπρά των ὑφαλα νὰ μὴν κολλοῦνε στρεῖδια.

Κι' ἐκείνη βάζει τὴν φωνή
καὶ θέλει Στόλος νὰ γενῇ,
καὶ σὰν ἴδῃ καὶ μὲ τοὺς τρεῖς πῶς δὲν τὰ καταφέρνω,
τότε ποῦ λέτε βοηθοὺς καὶ Νεοτούρκους πέρνω.

Καὶ τὸν Κιμήλ παρακαλῶ,
ποῦναι Βεζύρης μὲ μισαλό,
καὶ στὰ δικά μας Ναυτικά
νὰ φέρῃ πειθαρχία,
καὶ ν' ἀγοράσῃ μερικά
τοῦ Στόλου μας λαχεῖα.

Ψάλλει σὸν Κόντε ζωηρὸς καρδιοκῦρηδων χορὸς.

Χρόνους καὶ χρόνους ἔκανες Κορφιάτης καπετάνος
καὶ Σερασκέρης ἔγινες μὲ πάλα καὶ μὲ κράνος,
νίκαις μεγάλαις γιῶρτσες
μὲ τὴν Ἑλλά, Κορφιάτη,
τὸν ὕπνο δὲν ἔχόρτσες,
τὸ μπρίτς καὶ τὸ ραχάτι.

Τὸ κράτος στρατιωτικὸ
τὸ λαχταρᾷ, ἀσίκη,
καὶ μάχαις εἶδες σὸ Τσακὸ
κι' ἐτσάκωσες τὴν Νίκη,
ποῦ τώρα δὲν πετᾷ κι' αὐτὴ,
μὰ κοῦτσα κοῦτσα περπατεῖ
βαστώντας δεκανίκι.

Βαρεῖς γράν — κάστα σοδαρὸς καὶ παίξεις κλαπαδόρα,
κι' ἔταν ἀμπελοκτῆμονες
προσέλθουν πολυτλήμονες
γιὰ νὰ σοῦ ποῦν πῶς σταφυλιῶν ἐνέσκηψε πληθώρα.
τοὺς λὲς νὰ ξεριζώσουνε τὸ κάθε των ἀμπέλι
κι' ἀλλέως νὰ φροντίσουνε νὰ βγάξουν τὸ καρβέλι.

Ὅσους ποδᾶρι σοῦ πατοῦν
συμβοηθοὺς τοὺς θέλεις...
σιδηροδρόμους σοῦ ζητοῦν;
μηχανικοὺς τοὺς στέλλεις.

ἔχεις καὶ Συμπολίτευσι, ποῦ σ' ἐξυμνεῖ χορτάτη,
ἔχεις καὶ πρῶην Ὑπουργούς, ποῦ κοιλοπονᾶνε,
ἔχεις κι' Ἀντιπολίτευσι τρικέφαλη, Κορφιάτη,
ποῦ θέλεις μία κεφαλὴ συγκυβερνήτρα νᾶναι,
καὶ νᾶχῃς σὺ τῆς ἁμαξίας, τῆς φάσας καὶ τῆς κότας,
καὶ τῆς τιμαῖς τῆς πρώταις.

Καλὰ μαζί της τὰ περνᾷς,
δὲν τῆς μιλεῖς τραχέως,
καὶ διαλαλεῖς πῶς κυβερνᾷς
μοιραίως καὶ τυχαίως.

Θέλεις μαζί μὲ τὴν Ἑλλά
κι' ἡμεῖς νὰ κυβερνοῦμε,
κουράστηκες μὲ τὴν δουλειὰ
κι' ὅλοι σὲ συμπονοῦμε

Κουράστηκες ἀληθινά, καὶ τὴν ἀποσταμένους
θέλεις νὰ δώσῃς καὶ σ' ἡμᾶς τῆς δράσεως τὸ μένος,
μ' ἡμᾶς τοὺς τρεῖς νὰ συσκεφθῇς καὶ στὴ δουλειὰ νὰ ρέψῃς,
μ' ἡμᾶς τοὺς τρεῖς τὸ Ναυτικὸ καλὰ νὰ τὸ παστρέψῃς,
μαζί μας ἕνα νὰ γενῇς, νὰ πῇς καὶ νὰ κερᾷς,
κι' εὐθύναις, δάρεῃ καὶ τιμᾷς μαζί μας νὰ μοιράσῃς.

Τῆς μοιραῖς, τὰ ποτάμια, τὰν τιτορπιλλοδόλα,
σ' ἡμᾶς τὰ φίνεις ὅλα.
Δικά μας τὰ καράβια καὶ κάθε Ναυτικός,
ἡμεῖς οἱ τρεῖς μας θέλεις νὰ κάνωμε φιγούρα,
καὶ σὺ σὰν μετρίοφρων κι' ὑποχωρητικὸς
κρατεῖς μονάχα, Κόντε, τοῦ Βασιλῆα τὰ ποῦρα.

Καὶ καμπόσαις ποικιλίαις,
μ' ἄλλους λόγους ἀγγελίαις.

Μελετόπολος ὁ Ντ, διευθύνων ἐν σοφίᾳ
ἐργασίας τεχνικᾶς καὶ συμβάσεων γραφεῖα,
δέχεται κι' ἐκμεταλλεύσεις, εἰδικότης κατὰ πάντα,
μένει στὴν ὁδὸν Σταδίου, τέσσαρ' αὐξῶν καὶ τριάντα.

Ρόδων Στάλιν γέρας ποιήσεις Ἀναστάση Μωραΐτη,
μ' αἶσθημα πολὺ καὶ πόνον
καὶ ρυθμῶν ποικίλων τόνον,
τὰς ὁποίας ἐμπνευσμέναις κι' ὁ Ρωμῆος διακηρύττει.

Τὴν αὐριὴν Κυριακὴν εἰς τὸ Δημοτικόν
κονοῦρτο πρώτης τάξεως, μέγα, μοναδικόν,
καὶ μὲς στὰ μελωδήματα τῆς γλῶσσας καὶ τὰ λούσα,
ἀκούσατε καὶ τὴν Φωνὰ τὴν ἀλδοιολογούσα.

Κατ' αὐτὰς εἰς τὰ Πατήσια συνεδέθησαν λαμπρῶς
Μίμης ὁ Καλαποθάκης, ποῦχε τὸ γνωστὸν Ἑμπρός,
κι' ὁ τοῦ Βάρβογλη Κατίνια, ποῦναι Λιάμπη βλαστάρι,
κι' ἔχει μάτια ζαφειρένια κι' ὡμορφιὰ πολλὴ καὶ χάρι.
Κι' ὅλοι ρόδα κι' ἀγαθὰ τοὺς εὐχῆθησαν περίσσια
κι' ἔλεγε, κι' ὁ Φασουλῆς: ὦχ! ψυχὴ μου στὰ Πατήσια.

Τοῦ Παύλου τοῦ Νιρβάνια δράμα τὸ Χελιδόν...
ἢ Θάλεια καὶ τοῦτο τὸ δαφνοστεφανώνει.